

а Друговременната враждебност у-
стъпни на едно искрено и чисто сърдно
приятелство. Народната ненавист, плодъ
на политически разногласия, изчезна без-
да остави диря. Когато въ няколко се-
дмици Франц Йосифъ ще стъпни на ита-
лийската земя, всички ще видятъ чи-
той ще бъде тамъ пріетъ не само ка-
то гостъ и пріятель на италианскійтъ
царь, но още и като любимъ гостъ на
всичкійтъ италианскій народъ. Ето ося-
зателното значение на това събитіе. Важ-
ността му относително до въпроситъ
отъ общата политика е очевидна. На-
истина, това пътуваніе доказва чѣ Ита-
лія пригръща, искрено и безъ пре-
допазване, онази миролюбива политика,
на която израженіето е споразумѣніето

ей вали, го замѣстилъ въ главното управ-
леніе Адама.

Поради голѣмѣтъ джодове — по-
дани, водѣтъ покрили, на нѣкъ наро-
дѣмъ извѣстна пѣть между Цариградъ и
Съобщеніята сѣ прекъснѣли и на не-
и между Цариградъ и Италия не бы-
докровителството

Споредъ Басирѣдинѣтъ си интере-
сѣтъ на Абвирѣдинѣтъ и въ раз-
на египетскитѣ мирѣ.
доста голѣмъ Римъ на вѣиската прес-
Янинскатѣ Емануилъ и голѣма частъ
сѣ прѣ- Емануилъ и голѣма частъ
ската италияска фамилия че сѣ
въ Венеція да приемишъ импе-

Фрѣнцъ Йосѣфъ ще бѣде придруженъ
това пажуване, освѣтъ отъ графъ
и отъ много други высши чи-
ниции служани въ министерството
иностраннитѣ дѣла. Высокопочитае-
йтѣ пѣтъ има намѣреніе да сѣ по-
бави особено въ Каттаро. Гдѣто ис-
тапѣнцы отъ Черна Гора парочно
е идатъ да го поздравятъ. Споредъ
извѣстїята отъ Триестъ австрійскитѣ
ператоръ ималъ особено желаніе да
осѣти разни градове въ Далмация. Той
ѣлъ да посѣти на тази интересна
власть нѣщо до единъ мѣсяцъ.

ТРИТЪ СЪВЕРНЫ СИЛЫ.

Фарътъ отъ вторникъ обнародва тож
естественитѣ наставленїя, които посла-
щитѣ на Россїя, Германїя и Австро-
иґерїя въ Цариградъ сѣ дали на тѣхъ-
титѣ първы драгоманъ за да сѣ пред-
ставятъ на свѣдѣніето на Высоката Пор-
касателно до преговоритѣ за сключо-
чанїе търговски договори между силитѣ
подвластнитѣ княжества Румѣнія и
Сърбія. Ето тѣзи наставленїя:

«Вые знаете, господице че вслѣд-
ствіе на отхвърлянето на търговскитѣ
договоры отъ Высоката Порта, въпро-
сѣтъ за правото на подвластнитѣ кня-
жества да сключиватъ търговски дого-
воры съ иностраннитѣ държавы ся найде
урентъ на първыи планъ. Вече Румѣнія,
като тѣлкува въ смѣслъ благопрїятенъ
на това право трактатитѣ, които обез-
печаватъ нейното самоуправленїе, из-
наде единъ законъ, който има сила въ
землята ѣ само, и който отъ 1 Яну-
арїа 1875 измѣни до една степенъ дѣй-
ствувѣщитѣ до това врѣме гюмушки
Правила.

«Голѣмата важность на вешественны-
тъ интересъ, съ които ся свързва тоя
въпросъ, обезва кабинетитѣ да земѣтъ
нѣкое практическо рѣшенїе.

«Като снѣжаме на тая точка, нѣмѣ-
мѣме намѣренїе нито да стегнемъ нито
да ослабимъ врѣзкитѣ, които сѣединя-
ватъ подвластнитѣ княжества съ врѣ-
ховныйи дюрѣ. Слѣсѣтъ напротивъ, нѣе
си предполагаме да не нанесемъ на това
намѣрѣніе по никакѣвъ начинъ. Въ
секий случай географическото положенїе
на тѣ княжества и особенитѣ учреж-
денїя, които ги управляватъ, не позво-
ляватъ съвършено да сѣ туратъ на единъ
редъ съ другитѣ области, които зави-
сѣтъ отъ турската имперїя. Тѣ ся на-
сладжаватъ отъ извѣстны особыи при-
вилегїи и сѣ вътрѣшно самоуправленїе,
които имѣтъ за слѣдствие установленїето
на търговски и гюмушки сношенїя съ
другитѣ страны. Силитѣ, поддани-
цытъ на които ся нахождатъ въ сно-
шенїе съ тѣ княжества, не бы могали
да изгубатъ изъ видъ тѣ съображенїя.

«Нѣе не искаме никакъ да заврѣже-
тука препирня върху точката на правото
за въпросѣтъ тѣй както той ся пред-
ставява сега. Достаточнѣ е да потвър-
димъ, че за уздравленїе на редовното и
правилно теченїе на търговскитѣ рабо-

«Заклученитѣ трактаты съ Турція
признаватъ на княжествата правото да
имѣтъ отдѣлно гюмушко управленїе;
зачто то не сѣществуватъ между тѣ
гюмушки управленїя и подобнитѣ у-
правленїя на другитѣ Държавы контраты
опредѣляющї взаимнитѣ задѣлѣнїя, че-
сто произлизатъ жалостны передовности
въ сношенїята на взаимнитѣ гюмуцы.
Тѣ несогласности ставатъ повече и по-
вече усѣтны постепенно съ прогрес-
сивното развитїе на средствата за съоб-
щенїята, които трѣба да служатъ за да
умножатъ търговскитѣ сношенїя съ сѣсѣд-
нитѣ силы и да даватъ новѣ потикъ на
транзититѣ (препасаенїето) на произве-
денїята изъ други страны.

«Не бы могло, за единъ въпросъ на
проста форма, да ся опростатъ поло-
жителны интересы.

«Слѣдователно вые сте натоварены да
представите на свѣдѣніе на Великитѣ
Везирѣ, както и на министрътъ на ино-
страннытъ дѣла, че нѣе мыслятъ да
ли е позволено да сключаваме направо
сѣ подвластнитѣ княжества на Турція
договоры касателно до гюмуцѣтъ, та-
рифѣтъ и търговїята.

«Въ сѣмното врѣме вые ще дадете на
оттоманското правителство формално у-
вѣренїе, че тѣ договори лишены отъ се-
кий политическій характеръ, ще посѣтъ
само подписѣтъ на министрътъ и на ад-
министративнитѣ власти, и не ще бѣ-
дѣтъ обременены съ потвърденїето на гос-
подарѣтъ.

«Съ такѣвъ начинъ тѣ договори не
бы могли да нащербятъ никое отъ пра-
ва на Н. В. Султанитѣ, ни да измѣ-
нятъ положенїето обезпечено отъ трак-
татитѣ на Княжествата подвластны на
Высоката Порта.»

ВЪТРЕШНИ НОВИНЫ.

*Междоусобицѣтъ враждованїя и еко-
номическитѣ напредѣкъ.*

Величайше нещастїе бѣше за насе-
ленїята на оттоманската имперїя, гдѣто,
като вѣлзе държавата въ крахътътъ на
европейскитѣ животѣ, тѣ не можѣха да
сзнѣтъ, че почитанїето и уваженїето
въ взаимнитѣ си отношенїя ще сѣ пър-
во условїе за да можѣтъ да стоятъ
срѣщѣ поройтъ, който имаше да занесе
много отъ тѣхнитѣ поминѣцы.

Оттоманската държавѣ въ крахътътъ на
европейскитѣ държавы вече не можеше
да трѣси напредѣкътъ си само въ юна-
чества на бойнитѣ полета; тѣ не мо-
жеше вече да мысли, че войнственныйи
духъ е единственната основа на на-
родното преуспѣанїе; напротивъ тѣ имаше
да трѣси необходимитѣ силы за рас-
пространенїето на новата наука, въ облагоро-
дванїето на частнитѣ и обществены
правы, въ процѣтанїето на земледѣлїето,
на занаятитѣ и на търговїята и на
сетѣтъ, нѣмѣтъ да по- въ искорененїето
на враждованїята, които вѣковѣтъ бѣхъ
сѣздали между разнитѣ народы въ дър-
жавата.

Примирѣніето на народѣтъ въ държа-
вата е было оцѣ преди години първа
потребность; днесъ то е величайша не-
обходимость. Поройтъ на экономичес-
китѣ интересы, който иде отъ западъ,
сѣ подчинява на такѣва неизбѣжны за-
конны, както и естественитѣ явленїя.
Срѣщѣ този порой трѣба самы, сѣ въ-
трѣшнитѣ свои силы, источнитѣ народы
да излизатъ на борба. Тази борба не е
борба съ огънь и мечъ, въ която сто-
тины хилїяди народѣтъ гине, която опу-
стошава и разрушава; тази борба е
экономическа борба, тѣ не пролива кръвъ

една нощъ, ископа коститѣ на Абеларда
и ги занесе на Параклетъ; той въ стихо-
вѣ написе надгробниѣ надписѣ на прияте-
ля си:

«Платонъ на нашия вѣкъ, казва той въ
тия стихове, равенъ или прѣвъ отъ сѣч-
китѣ челоуѣки които сѣ живѣли до сега,
едичѣкъ по мисльта си, познатъ по дѣ-
лата вселеня сѣ гении даровитѣ и спо-
собѣтъ, той преплава презъ вѣлнитѣ на
този животъ чрезъ силата на мисльта и
красноречїето си; неговото нѣе бѣше А-
белардъ.»

Петъръ сѣ задѣлѣн да бѣде баша на
сина на Елонза и Абелардъ, когото бѣхъ
добили преди злощастїята си и преди да
сѣ предадѣтъ на мѣнастирския животъ.

XIV.

Елонза, слѣдъ като прие и облѣ сѣ сѣл-
зи остаткитѣ на мѣка си, ги погребѣ въ
гробницѣта, която бѣше приготвила за
собственото си погребѣнїе. Преподобниѣ
Петъръ самъ благослови гроба на прия-
теля си; той търгна за обиталището си,
слѣдъ като предаде коститѣ на Абеларда
на надзирателството на една безсмертна
любовь.

Това дохожданїе на Петра въ Парак-

летѣ станъ причина за едно по-тѣсно сно-
шенїе между игумена на Клюни и вдо-
вницѣта на Параклетъ. Елонза желаше да
узнае отъ Петра, чрезъ писма, нѣщо за
пескверности и невинности на душата
на Абеларда.

«Заклевамъ ви, му пише тѣ слѣдъ ка-
то сѣ завърна въ Клюни, заклевамъ ви
да ми испрашате отворени писма, подпе-
чатани съ вашия печатъ; пишете ми, по-
то вапнитѣ думи само да можѣтъ да за-
свѣдѣтелствуватъ за неговата невинность!...
Сѣщайте ся тоже, притуря тѣ, да нагле-
дѣте като свой синъ сина на Абеларда и
Елонза.»

Петъръ испитѣлн желаше на вдовица-
та. Той почна да праща утѣшителии пи-
сма въ Параклетъ. Той самъ начѣрга на
Елонза, въ едно пѣлно съ евангелска до-
брѣдѣлъ писмо, всичкитѣ приключенїя
които сѣ случихъ при концѣта на живота
на Абеларда; а това само можѣ да утѣши
нажалената вдовица.

«Не е отъ днесъ дѣто почвамъ азъ да
ви обичамъ, о сестро моя! пише той; у-
вѣрѣвамъ ви че азъ отъ много време
имамъ една особенна наклонность къмъ ва-
ше. Азъ бѣхъ още дѣто, още живѣхъ въ
дома на родителитѣ си, когато вашето
имѣ бѣше въ устата на всякого, не по
причина на благочестивия животъ въ който

Ако да имѣмѣме междоусобицѣтъ враж-
дуванїя, които, като живѣнїца, пояздѣтъ
сѣ свѣжитѣ силы на толкови населенїя, чу-
дны усѣтѣ нѣмѣха да сѣ направены въ
нашитѣ мѣста до сега.

Экономическитѣ напредѣкъ е непре-
мѣнитѣ бѣлѣтъ на развитїето на ци-
визаціята въ едно общество. Въ сич-
китѣ точки на земното лице, гдѣто ци-
визаціята дѣйствително сѣ развива, сѣ-
ществувѣ въ экономическитѣ животѣ
прогрессивно движенїе, което сѣ про-
дѣлжава, непресѣкнато, отъ година на
година, отъ поколѣніе на поколѣніе;
плодѣтъ на това движенїе е увеличе-
ніето на благосостояніето, а слѣдова-
телно и облагородѣванїето на общество-
то; зачто безъ благосостояніе, че-
ловѣкъ загубѣва и подивѣва.

Сичкитѣ народы, които сме привык-
нали да наричаме образованы, отъ го-
дина на година сѣ умножаватъ и уве-
личаватъ средствата си за поминѣкъ и за
своего благосостояніе; нѣма сѣмнѣніе,
че който народъ не сѣ види да стои на
този пѣтъ, трѣба да знае, че има нѣ-
кои сѣсипителны препятствїя, които трѣ-
ба часъ напредъ да махне.

Междоусобицѣтъ враждованїя сѣдни
отъ най силнитѣ препятствїя на еконо-
мическитѣ напредѣкъ, на общото бла-
госостояніе.

Сраженїята и битвѣтъ съ оръжїе въ
рѣка нестоицавагъ толкова силитѣ и
средствата на населенїята, колкото по-
стоянитѣ имѣ взаимны враждованїя въ
обыкновенныйи ежеденевнѣ животѣ.

При това, подобно едно състояніе не
по малко спира правственното и умствен-
но развитїе на тѣзи населенїя, безъ което
развитїе не е възможенъ никакъ еко-
номическитѣ напредѣкъ.

Взаимнитѣ отношенїя между нѣкои
народы въ оттоманската държавѣ, и осо-
бенно отношенїята между Грыцы и Бѣл-
гаре не докзаватъ ли това?

Въ рѣцѣтъ на правителството е да
тури единъ край на това сѣсипително
сѣстояніе, сѣсипително за нравствен-
ностьта, за просвѣщенїето, за еконо-
мическитѣ напредѣкъ, по най сѣсипи-
телно за благосостояніето на държавата
въобще.

ИМПЕРАТОРСКАТА ОТТОМАНСКА БАНКА.

Нѣмѣ обнародвахме въ голѣмѣтъ миналий
листъ членовѣтъ на новитѣ условїя между
Правителството и Банката. Слѣдующитѣ до-
кументъ е допълненїе на тѣ условїя.

Регламентъ относително до сбиранїето

летѣ станъ причина за едно по-тѣсно сно-
шенїе между игумена на Клюни и вдо-
вницѣта на Параклетъ. Елонза желаше да
узнае отъ Петра, чрезъ писма, нѣщо за
пескверности и невинности на душата
на Абеларда.

«Заклевамъ ви, му пише тѣ слѣдъ ка-
то сѣ завърна въ Клюни, заклевамъ ви
да ми испрашате отворени писма, подпе-
чатани съ вашия печатъ; пишете ми, по-
то вапнитѣ думи само да можѣтъ да за-
свѣдѣтелствуватъ за неговата невинность!...
Сѣщайте ся тоже, притуря тѣ, да нагле-
дѣте като свой синъ сина на Абеларда и
Елонза.»

Петъръ испитѣлн желаше на вдовица-
та. Той почна да праща утѣшителии пи-
сма въ Параклетъ. Той самъ начѣрга на
Елонза, въ едно пѣлно съ евангелска до-
брѣдѣлъ писмо, всичкитѣ приключенїя
които сѣ случихъ при концѣта на живота
на Абеларда; а това само можѣ да утѣши
нажалената вдовица.

«Не е отъ днесъ дѣто почвамъ азъ да
ви обичамъ, о сестро моя! пише той; у-
вѣрѣвамъ ви че азъ отъ много време
имамъ една особенна наклонность къмъ ва-
ше. Азъ бѣхъ още дѣто, още живѣхъ въ
дома на родителитѣ си, когато вашето
имѣ бѣше въ устата на всякого, не по
причина на благочестивия животъ въ който

ди 1/12 Марта, подробнѣтъ прѣписъ
бюджетѣтъ на имперїята, който ще сѣ съ-
бюджетѣтъ на имперїята, който ще сѣ съ-
ставя секоя година отъ казаното мини-
стерство.

Чл. 2. Министерството на финанцитѣ
ще може само да издава, въ полза на раз-
ны държавны плананїя и въ границѣтъ на
кредитѣтъ, които ще имѣтъ бѣдѣтъ отворе-
ны въ бюджетѣтъ, хавалета, списокѣтъ на
които ще предава на банката.

Министерството на финанцитѣ ще пре-
дава на банката хавалета до количес-
тво на сичкитѣ доходи опредѣлены за пла-
нанїето на лихвитѣ на държавныйи дѣлѣ-
тъ. Гдѣто не ще има отдѣленїя на бан-
ката, чиновницѣтъ на хазната трѣба да
предаватъ на банката, въ най късо по въз-
можности срокъ, колическото на хавале-
тата, на които сѣ извършили сбиранїето.

Чл. 3. Сичкитѣ доходи отъ Цариградъ
ще сѣ внасятъ на банката отъ управле-
ніето натоварено съ сбиранїето на тѣзи
доходы, като сѣ извадѣтъ разноскитѣ имѣ,
които ще докажатъ.

Банката ще извършѣва сичкитѣ плаща-
нїя, на заповѣдѣтъ на министерството на
финанцитѣ, въ границѣтъ на бюджетѣтъ.

Въ областитѣ гдѣто Банката ще има отдѣ-
ленїе, то ще прибира сбираниитѣ количес-
тва отъ сичкитѣ приходи като сѣ извадѣтъ мѣст-
нитѣ разноси, които ще сѣ докажатъ.

Въ главнитѣ градове гдѣто Банката не ще
има отдѣленїе, чиновницѣтъ на Хазната ще
сѣ длѣжны да ѣ предаватъ направо, въ крайтъ
на секий мѣсяцъ, съ единъ списокъ оглавленїе
на сичкитѣ тѣхны дѣла, расходнитѣ имѣ и
сѣмѣтъ и излизѣтъ на приходѣтъ имѣ.

Чл. 4. опредѣлѣва сроковетѣ, въ които Бан-
ката ще е длѣжна да кредитѣва правител-
ството съ прибранитѣ отъ нея приходи.

Чл. 5. предписѣва, чото документитѣ въ
двойни листове предаваны на Банката ще
трѣба да сѣ пращѣтъ отъ чиновницѣтъ на
Хазната въ министерството на финанцитѣ.

Чл. 6. Банката ще завърѣва (кредитѣра)
и задѣлѣва (дебитѣра) Хазната съ прихо-
дитѣ и расходитѣ, които ще сѣ докажатъ
чрезъ прѣсметѣны листове, като кога че тѣ
суммы сѣ минали презъ нейны рѣцѣ.

Чл. 7. Излизѣтъ отъ извършенитѣ впа-
санїя за плащанїе на лихвитѣ на държавныйи
дѣлѣтъ, излизѣтъ отъ необходимитѣ суммы за
плащанїето на тѣ лихвы ще сѣ дѣржи на
расположенїето на министерството на финан-
цитѣ, за да сѣ употребѣ, споредъ неговитѣ
заповѣдѣ, въ границѣтъ на завърѣнїята (кре-
дитѣтъ, отворены въ бюджетѣтъ, и Банката
не ще извършава никое плащанїе, дѣке на
заповѣдъ на министерството на финанцитѣ,
което не бы сѣ споменува въ бюджетѣтъ.

Чл. 8. Въ случай на недостиганїе на при-
ходѣтъ, ще да сѣ дотѣкми, было чрезъ зне-
ны, които Банката ще прави на Хазната,
сѣобразно съ новата сѣ отѣтъка, было чрезъ
Бона на Хазната или други чѣности на
Хазната, като ще трѣба всекога да сѣ за-
ключаватъ въ границѣтъ опредѣлены отъ за-
конѣтъ за Бюджетѣтъ.

Чл. 9. Сѣмѣтитѣ на Банката ще сѣ подла-
гатъ въ крайтъ на всяка година на потвър-
денїето на министрътъ на финанцитѣ.

Коммисїята плащана на Банката ще сѣ
внася отъ ней въ длѣжното на Император-
ската Хазна, почетвѣртно на секо тримѣсе-
чїе, безъ да сѣ преврѣщатъ въ главно лих-
витѣ презъ теченїето на финансовата година,
на която сѣ отнасятъ.

Чл. 10. Никое плащанїе не ще може да сѣ
извърши отъ Банката безъ заповѣдъ отъ ми-
нистерството на финанцитѣ.

Чл. 11. Банката не ще може да упражнява
никое вѣмѣтелство въ приходѣтъ и расхо-
дитѣ на управленїята, които не сѣ никога
внасяны въ бюджетѣтъ.

Чл. 12. Сека сумма остающа въ Бан-
ката на да Дава или да Зима на Хазната,
ще трѣба да сѣ пренася на да Дава или да
Зима за плащѣта година.

Горнитѣ расположенїя ще можѣтъ да сѣ
измѣнятъ по общо сѣгласїе между правите-
лството и Банката, когато ползѣта отъ това
бы сѣ доказала.

жпѣте днесъ, по по причинна на вашя
гений. На всякадѣ ся говореше тогава че
една жена въ двѣте на годинитѣ и мла-
достѣта сѣ сѣ отличаваше, измѣжду пола
си, сѣ поезия, красноречїе и философія;
нето удовлетворѣнїа, нето прилѣпненїята
на вѣка не можѣхъ да я снабдятъ сѣ ед-
на страсть за земнитѣ добринѣ и счастья.
Всякако ся чудеше, когато челоуѣчеството
полупотѣваше въ лопното невѣжество и
когато промисленностьта бѣше въ рѣцѣтъ
на една само власть, не говори само
за женитѣ по и за мѣжете, всякой ся чу-
деше, казвамъ, какъ една само Елонза сѣ
показваше по-горѣ отъ всичкитѣ жени и
отъ всичкитѣ мѣже. Не слѣдъ много вре-
ме, олаи който вѣп направи да излѣзете
изъ утробата на майка ви, сѣсѣмъ вѣп при-
влече при себе си; вѣп напустѣнахте тлен-
нитѣ науки за безконечнитѣ науки; намѣ-
сто Платона, вѣп послѣдѣвахте Христа; на-
мѣсто Атинската академія, мѣнастиря...
Благодаренїе на Бога за дѣто сте са на-
мѣстѣтъ подъ управленїето на нашия мѣ-
настѣръ! Благодаренїе на Бога за дѣто,
когато ви испѣдихъ изъ Аржанѣтоилтъ,
прѣбывахте, заедно съ всичкитѣ други
благочестивы сестри, въ скромнїя обитѣлъ
дѣто живѣте сега! Но ако нашия мѣна-
стиря блѣда въ тѣмнотѣ по отъ

жду друго, ся казва:
«Положанїето на правителството и
важного учрежденїе, на което ся по-
ва отчасти управленїето на държавѣтъ
приходо-расходѣ, сѣ очертава ясенъ
ката сѣ нахождѣ натоварена съ управ-
нїето на държавныйи приходо-расходѣ
подъ высокитѣ надзорѣ на една импе-
торска коммисїя назначавана императорѣ
това, а правителството, слѣдъ като сѣ
ново доказателство за твърдотѣ си на
рѣшенїе да введе най-плѣтенъ порядѣкъ
финанцитѣ, сѣ нахождѣ освободѣно
затрудненїята, които това управленїе
причиняваше.»

Сенѣтъ отъ като говори, че законѣтъ,
които сѣ управлява имперїята, не сѣ
ложены до сега въ сичката имѣ пѣтъ
прибавя:

«Часѣтъ е дошелъ да сѣ измѣни
нередовно сѣстояніе на работѣтъ, и
допълни този недостатѣкъ.»

«Днесъ сичкитѣ обѣщанїя, които
държавѣтъ въ Императорски Хатѣвъ,
ба да станѣтъ дѣла, сичкитѣ уставѣ,
китѣ законы трѣба точно да бѣдѣтъ
ложены.»

«Политическитѣ заниманїя сѣмѣтъ
ны, финансовата реформа е извършѣна
въ начало, нѣма днесъ друго освѣнѣ
министратїята, върху която правител-
ство да сѣредоточн сичкото си внимѣ-
за да ѣх доведе до този степенъ
ленство, което тѣ е длѣжнѣ да дѣлѣтъ
при сичко че сѣ сѣ къмъ това стрѣмѣтъ

АРХЕОЛОГИЧЕСКО УЧИЛИЩЕ ЦАРИГРАДЪ.

Негово Превѣсходителство Архїе-
министрътъ на просвѣщенїето, отъ
стѣпнѣ въ управленїето на своето
терство, дѣятелно работи за да тѣмнѣтъ
предѣтъ просвѣщенїето въ страна.
Една отъ земенитѣ мѣрки по това
стрѣснїето на едно археологическо
ще въ Цариградъ.

Новото това училище сѣ предназначѣно
да възпитава способны и достойны
дѣдователи на многобройнитѣ развѣнѣ
старинны, които сѣ срещѣтъ на сека
ка въ имперїята.

Желанїето да постѣпнѣтъ въ това
лицѣ трѣба да познаватъ азѣбитѣ
пѣтъ, старитѣ Гръцкитѣ, Латинскитѣ,
Турскитѣ, и всеобщата исторїя и то-
сѣ, и да превоздѣтъ свободно на
ски горѣказаннитѣ чужды азѣбитѣ.

Директорѣтъ на императорскитѣ
г. Д-ръ Дѣтїе ще управлява архео-
пческото училище и ще преподава
тъ уроцы въ него.

Курсѣтъ на ученїето ще е двѣ
Ученицѣтъ, които ще сѣ прѣмѣтъ
предварителенъ испѣтъ, ще прѣмѣтъ
плата дѣтъ лиры и половина на мѣсяцъ

Препечатванїето на книжесѣ И научны списанїя въ държавѣта-на.

Министерството на просвѣщенїето
тѣ дни слѣдующитѣ допълнителнѣ
тавъ относително до препечатванїето
книжесѣнитѣ и научнитѣ списанїя
въ държавата.

Членъ 1. Просѣщитѣ позволенїе
печатѣтъ нѣкое едро списанїе, на
правилегированныитѣ списѣтелъ или
тѣлъ, или наслѣдницѣтъ имѣ сѣ извѣ-
дѣтъ, могатъ да земѣтъ тази привилегїя
четѣре години.

Членъ 2. Прошенїята за напечатѣванїе
едно голѣмо списанїе, было чѣ то сѣ
народѣ на книжки, было въ единъ
многого томове, ще сѣ отхвърли, ако
лѣстѣта на списанїето не сѣстои пове-
800 страници. отъ които всяка ед-
нама 37 реда; а привилегїя за сѣмѣтъ
което не сѣстои отъ единъ печатѣтъ
не ще сѣ дава.

Членъ 3. Просѣбата за издаванїе
санїе, което объѣма географическитѣ
атласы, или чертежи, не ще бѣде
ако списанїето не сѣстои отъ 200
цы, всяка една отъ 21 реда, и
объѣма 50 поне чертежи.

Членъ 4. Позволява сѣ на онѣ,

зе, той сѣ удостои поне да прѣмѣтъ
въвсѣмъ оногѣзи, който сѣ надѣше на
които бѣше вашъ! . . .

«Не е лесно да опишемъ сѣмѣтъ
реда, о сестро моя! святѣстѣта, сѣмѣтъ

К Р А Ъ .

Израхтеието на новъ Йерусалимскій Патриархъ щѣло да стане казвать, на Врѣбница.

Четемъ въ «Левантъ Хералдъ»: Дописникътъ на «Таймсъ» въ Цариградъ телеграфисалъ слѣдующето отъ 12 Марта: «Върховниятъ свѣтъ на правосладіето въ Цариградъ, като потвърди рѣшеніето издадено отъ комисіята въ Шкодра касателно до престѣпницѣтъ въ Подгорица, правителството даде заповѣдъ да ся извърши наказаніето на осѣденитъ на смъртъ праде вече ся издаде. Върховниятъ свѣтъ измѣни първото рѣшеніе относително до тримата престѣпници осѣдени отъ комисіята на оковы. Ако ся не представатъ смекчающіи обстоятелства сеотложно, и тѣзи престѣпници ще понесѣтъ послѣдното наказаніе. Това изьявленіе на безпристрастно правосладіе ще направи пбѣвъсходно дѣйствіе въ това окръжіе, въ което духоветъ сж смжтены».

Една дописка изъ Русчукъ до *Фаръ дѣо Босфоръ* ся трудъ да тури на грѣбътъ на Българскѣтъ нѣкои си новы кабарѣе, като зема поводъ отъ нѣкои смущенія, станали въ павлинското село Бѣлла, (Свищовско окръжіе.) Споредъ особена една дописка до насъ което не можехме да обнародваме до сега, главната причина на тѣзи смущенія ся явява упорството на тамошнитъ западни отцы да злоупотребяватъ съ религіозното чувство на нашитъ сѣлародници въ Бѣлла. Пѣмъ сжмѣнитѣ дописникътъ на *Фаръ дѣо* щѣше да погѣдне на работата другоаче, ако му не препятствуваше само силната ненависть къмъ сичко что е Българско и Славянско.

Отъ Берковица (24 Февруарій) имамъ една дописка, въ която прочитама чѣ «народното желаніе тамъ е или да ся даде на Берковчане особенъ епископъ, или да ся присѣдинятъ съ видинската епархія, отъ която зависять и граждански». Дописката прилага: «екзархѣята твърдѣ добръ знае расположеніето на тукашното населеніе. Нѣй нѣколко пакти ся отнесохмы до екзархѣята и изьявихме желаніето си Подробноститъ на всичко това не ще закъсѣмъ да изнесемъ предъ публиката за да види какъ е постѣпило съ насъ духовното ни началство, което трѣба еднакво да ся грыжи за всичкитъ си пасомы. По за жалость казвамъ че всичкитъ ни писма останаха безъ отговори».

Дописката свършва съ слѣдующитъ новини: «Отъ единъ мѣсець насамъ не престанно вали снѣгъ по нашитъ мѣста. Снѣгътъ е достигалъ до 6-7 педы. Храна за живата стока пѣмъе. Това нѣщо е привело въ униіе населеніето, което и така е обиколено отъ най голѣма бѣднотъ. Жално е състояніето на българскитъ селянинъ».

Поради многото матеріалъ нѣкои дописки на «Вѣкъ» останаха за идущитъ брой.

Нумерото 1,587,020 което спечели този път жребіето 600,000 фр. принадлежи задружно на 35 чиновници въ писалищата на императорската оттоманска Банка и въ писалището на малѣто по работитъ на Банката.

Нѣкой си Софоклей Карвола, еллинскій подданикъ, добылъ отъ императорското правителство позволеніе да основе въ Сопунъ печатница и да издава вѣстникъ. Този листъ подъ названіе *Ермисъ*, ще излиза петь пати въ недѣлата.

Г. Шишкинъ русскій генералный коисули въ Бѣлградъ, ся назначилъ посланикъ въ Вашингтонъ. На негово мѣсто ся опредѣлилъ досегашнитъ русскій коисулъ въ Рагуза.

Най голѣмата серіозность въ единъ свѣщенъ вѣстникъ. Гръцкитъ *Момосъ* и *Схизмата*. Гръцкитъ вѣстникъ *Момосъ* обнародва върху схизмата една статія, която, ако не е убѣдила, разнѣвила е въ всякій случай разпаленитъ схизматозны и тѣхнитъ послѣдователи. *Момосъ* е смѣшенъ листъ, но естественото благоразуміе не губи нищо отъ силата си подъ каквато форма и да ся представлява то. *Момосъ* доказва просто чѣ схизмата е една несполука.

«Всяко дѣло, казва този листъ, было частно на единъ чловѣкъ, было, въобщѣ, на единъ народъ, на едно началство или на едно правителство, има за главна цѣль нѣкой нравствененъ, умственъ или вещественъ интересъ на чловѣкътъ, на народътъ или на отечеството.

«Когато преди три години провъзгласихмы схизмата, каква цѣль имавмы? каква практическа полза очаквахмы отъ нея? каквы сж послѣдствіята на онова наше дѣло? Ето що трѣба днесъ да исцита всякъ благоразуменъ чловѣкъ,

както извѣстнахы нѣкои гръцкы вѣстники. По този случай «Фаръ дѣо Босфоръ» обнародва единъ членъ, въ който, по обыкновеніе, имамъ чѣ русскитъ калугери щѣли да обладайтъ Света Гора ако ся не приемяе правилото: игуменитъ да бждѣтъ родомъ турски подданици, но чѣ Патриархѣята не принала това правило, за да не разсѣрди Россія. Послѣдствіе на този членъ *Фаръ дѣо* слѣдующето съобщеніе:

ВЫСОКА ПОРТА.

Министерство на иностраннытъ дѣла *Фаръ дѣо Босфоръ*, като обнародува въ свойтъ брой отъ 13/25 на тоя мѣсець единъ членъ подъ заглавіе «Света Гора», въ който той влиза въ размышленія, клонящи да турятъ подъ съмнѣніе пріятелскитъ чувства на една сила пріятелска и съязница на императорското правителство, господниъ директорътъ притежатель на този листъ ся извѣщава, чѣ е длженъ въ бждще да избѣгва старателно секій видъ оцѣненія заблудены и лишены отъ здравъ разумъ касателно до дѣлата и намѣренія на правителствата пріятеля и съязницы на В. Порта. Писалище на печатта 17/29 Мартъ 1875

Управитель, К. Каліади.

КНИЖНИНА.

ИЛІАДА.

Пѣсь I.

Нѣй обнародвамы продълженіе отъ първата пѣсь на Иліада. Цѣль-та на това обнародваніе е да стане по извѣстенъ трудътъ съ който ся занимава тѣй ревностно г-нъ Ф. Веліевъ.

Той убо съвѣстно продума и рече: «Да кажѣ ли, Ахилеее зевсолубче, Отъ що е пламнѣла божія ярость? Азъ щѣмъ я разясни съ голѣма точность. Нѣ трѣба по наирѣдъ съ каѣтва да ми кажешъ, Чѣ словомъ и дѣломъ че да ми помогнешъ; Защото щѣ разсѣрди единъ вѣститель, Който на сичкы ни тука е владѣтель. А единъ царъ вынаги може да повреди, Колчемъ на по слабъ нѣкого ся разсѣрди. И ако на частъ ядѣтъ си прегѣлне. Той го тапъ въ себе си, докѣмъ му прилѣгне. За това ты трѣба право да ми кажешъ, Ако това да извършишъ ще да можешъ»

Отвѣща и рече пѣргавый Ахилей: «Калханте, ты бѣди безгрѣшенъ и дѣржай. Право кажи на сичко главната причина. Богъ да е вѣрсѣ, тако ми Аполлона! Коумо ты служишъ и приносѣшь молбы, И сказвашъ чрѣзь него божиты личбы. Догдѣ съмъ живъ, и догдѣ очити ми гледатъ Ты не ще бждешъ отъ никого ни бутнѣтъ; Тука отъ никого да ся не страхуваши Па и отъ самий царъ боизенъ да нѣмашъ.»

Тогазъ дѣржалъ, и рече скромный гадатель: И на божественны тайны сказатель: «Ни молбы ище Фебъ, ни пѣкъ екатомбы, Нѣ болѣстьта иде отъ други безредбы. 496172

Защото Атреевъ испиди стареца,

И му не даде млата му пѣлѣница,

За туй Богъ проводи вѣрлата пораза,

И не ще махне отъ насъ тѣзи зараза.

И догдѣ Хрису дѣщерката не пратимъ,

И Аполлону нѣй жертва не проводимъ,

Ни божій гѣвъ отъ насъ има да ся вдигне

Ни пѣкъ заразата има да ся махне.»

Туй рече вѣщій гадатель, и послѣдѣ;

А подиръ него отъ мѣстото си станѣ

Царъ Агамемнонъ отъ ярость зѣлъ распаленъ;

Очиты му бѣхъ като пламень огнѣнъ.

Той изгледа Калхантъ яростно и криво,

Па продума и сонѣмъ му ся гѣвѣливо:

«Злобный гадатель! тебѣ туй е драго

Все на зло да бадкашъ и тѣкувашъ сичко!

Ты нивга радостно не си ми продумалъ,

И никой пактъ съ добро не си ми зарадвалъ

И нивга за добро не си ми помыслилъ;

Ни пѣкъ таквозъ нѣщо има да си сторилъ.

Тѣй и сега ты на Аргѣици гадаетъ

И тѣй за личбыта да тѣкувашъ знаешъ:

Чѣ ужъ за туй Фебъ былъ пратилъ тѣвъ вреда

Чѣ не зехъ даровѣты за Хрисидѣ;

87171

Защото искамъ при мене да я имамъ

И я отъ жена си повѣче почитамъ,

89174

Защото отъ нея по долу не остава (справа.

87175

Въ хубость, лѣпость, разумъ, дѣла и въ па-

103436

Нѣ какъ да е, азъ щѣмъ назидѣ да я пратѣмъ,

103437

Защото общото добро азъ желаю;

103438

Нѣ въмѣсто нея готвѣте ми вѣй друга,

103439

За да не съмъ самъ азъ лишень отъ облага.

103440

А чѣ туй не е ни прилично ни право

107696

И вѣй сами го видѣте чѣ е криво;

107697

Защото си губѣи награда вѣче»

107698

Обърна ся доблѣй Ахилей и рече:

107699

«Славный Атреевъ, най лакомый отъ сичкы!

113011

Нѣмамъ иждѣи имоты нарупаны,

113012

А що съмъ пѣлѣни, тѣ сж раздѣлени.

113013

Да ги поискамъ назадъ не е право;

113014

Но ты прати Хрису лѣвоыката първо,

116246

Чѣ ако Зевсъ даде града да привземемъ

116247

Тогазъ тройнъ и четворно ще ти върнемъ.

116248

Отвѣща славный Атреевъ и му рече:

116249

«Не дѣй мысли, богодѣнный чловѣче,

116250

Чѣ, ако и да си хытеръ, ще сполучишъ

142561

Мене да пададвашъ, или пѣкъ изламанъ.

142562

Или да не бы ты ибѣкаси да искахъ

142563

Само ты единчѣкъ награда да имамъ

142564

А пѣкъ азъ самичѣкъ безъ награда да ходѣмъ

162761

Та ми подкапашъ на задъ да я проводѣмъ?

162762

Но, ако Аргѣици нѣкаси изволѣтъ,

162763

Съ причина награда да ми задоволятъ,

162764

То добро; ако ли не, тѣй нѣка знаять,

162765

Чѣ въ таквъ случай нѣкой че ся каѣтъ.

167651

Защото щѣ дойда твоята да зема,

167652

И Еантовата щѣ да отнема,

167653

Или да не бы ты ибѣкаси да искахъ

167654

Само ты единчѣкъ награда да имамъ

167655

А пѣкъ азъ самичѣкъ безъ награда да ходѣмъ

167656

Та ми подкапашъ на задъ да я проводѣмъ?

167657

Но, ако Аргѣици нѣкаси изволѣтъ,

167658

Съ причина награда да ми задоволятъ,

167659

То добро; ако ли не, тѣй нѣка знаять,

167660

Чѣ въ таквъ случай нѣкой че ся каѣтъ.

167661

Защото щѣ дойда твоята да зема,

167662

И Еантовата щѣ да отнема,

167663

Или да не бы ты ибѣкаси да искахъ

167664

Само ты единчѣкъ награда да имамъ

167665

А пѣкъ азъ самичѣкъ безъ награда да ходѣмъ

167666

Та ми подкапашъ на задъ да я проводѣмъ?

167667

Но, ако Аргѣици нѣкаси изволѣтъ,

167668

Съ причина награда да ми задоволятъ,

167669

То добро; ако ли не, тѣй нѣка знаять,

167670

Чѣ въ таквъ случай нѣкой че ся каѣтъ.

167671

Защото щѣ дойда твоята да зема,

167672

И Еантовата щѣ да отнема,

167673

Или да не бы ты ибѣкаси да искахъ

167674

Само ты единчѣкъ награда да имамъ

167675

А пѣкъ азъ самичѣкъ безъ награда да ходѣмъ

167676

Та ми подкапашъ на задъ да я проводѣмъ?

167677

Но, ако Аргѣици нѣкаси изволѣтъ,

167678

Съ причина награда да ми задоволятъ,

167679

То добро; ако ли не, тѣй нѣка знаять,

167680

Чѣ въ таквъ случай нѣкой че ся каѣтъ.

167681

Защото щѣ дойда твоята да зема,

167682

И Еантовата щѣ да отнема,

167683

Или да не бы ты ибѣкаси да искахъ

167684

Само ты единчѣкъ награда да имамъ

167685

А пѣкъ азъ самичѣкъ безъ награда да ходѣмъ

167686

Та ми подкапашъ на задъ да я проводѣмъ?

167687

Но, ако Аргѣици нѣкаси изволѣтъ,

167688

Съ причина награда да ми задоволятъ,

167689

То добро; ако ли не, тѣй нѣка знаять,

167690

Чѣ въ таквъ случай нѣкой че ся каѣтъ.

167691

Защото щѣ дойда твоята да зема,

167692

И Еантовата щѣ да отнема,

167693

Или да не бы ты ибѣкаси да искахъ

167694

Само ты единчѣкъ награда да имамъ

167695

А пѣкъ азъ самичѣкъ безъ награда да ходѣмъ

167696

Та ми подкапашъ на задъ да я проводѣмъ?

167697

Но, ако Аргѣици нѣкаси изволѣтъ,

167698

Съ причина награда да ми задоволятъ,

167699

То добро; ако ли не, тѣй нѣка знаять,

167700

както извѣстнахы нѣкои гръцкы вѣстники. По този случай «Фаръ дѣо Босфоръ» обнародва единъ членъ, въ който, по обыкновеніе, имамъ чѣ русскитъ калугери щѣли да обладайтъ Света Гора ако ся не приемяе правилото: игуменитъ да бждѣтъ родомъ турски подданици, но чѣ Патриархѣята не принала това правило, за да не разсѣрди Россія. Послѣдствіе на този членъ *Фаръ дѣо* слѣдующето съобщеніе:

ВЫСОКА ПОРТА.

Министерство на иностраннытъ дѣла *Фаръ дѣо Босфоръ*, като обнародува въ свойтъ брой отъ 13/25 на тоя мѣсець единъ членъ подъ заглавіе «Света Гора», въ който той влиза въ размышленія, клонящи да турятъ подъ съмнѣніе пріятелскитъ чувства на една сила пріятелска и съязница на императорското правителство, господниъ директорътъ притежатель на този листъ ся извѣщава, чѣ е длженъ въ бждще да избѣгва старателно секій видъ оцѣненія заблудены и лишены отъ здравъ разумъ касателно до дѣлата и намѣренія на правителствата пріятеля и съязницы на В. Порта. Писалище на печатта 17/29 Мартъ 1875

Управитель, К. Каліади.

КНИЖНИНА.

ИЛІАДА.